Magyar Hirdető
SAJTÓFIGYELŐ
Budapest, V., Petőfi Sándor-u. 17
Telefon: 188-296, 188-307

KÉPES MAGYARORSZÁG

1958 MAJ

PEST-BUDAI sétákSzindbád nyomában

Huszonöt esztendeje, hogy egy májusi estén a Mókus utcából hazaballagott a szomszédságban levő lakására, a kis földszintes házba. Lepihent az egyszerű óbudai lakásban, elfújta a gyertyalángot, s nagyot sóhajtott. De aligha gondolt arra, hogy ezen az éjszakán így lobban ki majd az élete. Mert 1933. május 12-ének reggelén az óbudai lakásban holtan találták Szindbádot, az Ezeregyéjszaka derűs szívű, csókra és kalandokra vágyó hajósát, polgári nevén *Krúdy Gyula* írót, a magyar próza egyik legnagyobb mesterét, a szavak muzsikusát, szívet zsongító történetek költőjét.

...Huszonöt éve halt meg Krúdy Gyula. Élete a legnagyobb küzdelem volt, s a mindennapi gondok között, a pénz utáni soha nem szűnő hajszában — remekműveket alkotott. Huszonöt éve halott, s ahogy járunk a pesti és a budai utcákon, mintha minduntalan elénk toppanna.

Fent: **Óbudai utcakép**
Lent: **Az újjáépülő óbudai templom**

Fel-feltűnik kényelmesen lépegető hatalmas alakja józsefvárosi kis utcákban, a budai Duna-parton, Budafoknál a Kutyavilla környékén, a Margitsziget pázsitjai mentén, a Tabán táján, az óbudai girbe-gurba utcákon, és Pest szívében, mintha a Bécsi Sörházat keresné...

Induljunk hát kis sétára Pest-Budán, Szindbád nyomában.

A Margitszigeten

Krúdy Gyula legboldogabb éveit talán a Margitszigeten töltötte, amelynek csendje, nyugalma, hangulata különösképpen illett egyéniségéhez. Bár kalandozó természet volt, szigetlakó korában sokszor napokig nem mozdult ki otthonából. Korának írótársai között is sok szigetrajongó és szigetlakó akadt: Molnár Ferenc, Bródy Sándor, Szép Ernő, Kéri Pál. Olyan alkotóház-féle volt akkoriban a sziget, amelynek forgalma természetesen nagyon csendes volt a mainál képest, megközelíthetősége viszont jóval bonyolultabb. Akkor még nem röpítette ki az embert percek alatt az égszínkék autóbusz.

A szárnyhídon gyalog kellett bemenni — természetesen a szigeti belépő megváltása után — s valamivel a Casino előtt volt a szigeti lóvasút végállomása, ahonnan félóránként, óránként indultak a kocsik. Szép tavaszi napokon, nyáron még csak akadtak látogatók a szigeten, de mikor beköszöntött a tél, s leterült a fehér hószőnyeg, az írókat a felsőszigeti kis szállóban senki nem zavarta. Egyidőben Krúdy is itt lakott a kis szállóban, melynek falát dúsan befutotta a repkény, később azonban a sziget közepe táján levő kastélyban kapott szép háromszobás lakást, s ide költözött családjával.

Krúdy sziget-szeretetét mi sem bizonyítja jobban, minthogy a sziget kedvéért lett életében először és egyetlen alkalommal szerkesztő, kiadó, laptulajdonos. Annyira rajongott a szépséges szigetért, hogy elhatározta: szépirodalmi folyóiratot indít, ami semmi mással nem foglalkozik, csak a szigettel, a sziget múltjával, hagyományaival, jelenével, jövőjével. A lapnak *Szigeti Séták* címet adta, s nemcsak a szerkesztő és kiadó volt maga, hanem végezte az egész szerkesztőség és kiadóhivatal munkáját, egyedül írta a lap cikkeit és sajátkezűleg „sleifnizta" a szétküldött példányokat. Mondani sem kell, hogy a Szigeti Séták-nak csak néhány száma jelent meg, és aztán Krúdy jó időn keresztül csak azért írt cikkeket és novellákat, hogy rövid életű laptulajdonossága korának nyomdaadósságait fizethesse.

A London szálló

A mai Marx téren, ahol most a Keleti pályaudvar felé közlekedő trolibuszok végállomása van, magasodott egykor a *London szálloda*. Úgy hívták „a százszemű ház", mert pontosan száz ablaka nézett az utcára és térre. Tulajdonosa: Dökker Ferenc szolid polgári szállodát valósított meg, látogatottságban nem volt hiány, mert a Nyugati pályaudvaron Pestre érkezők valósággal a perronról léphettek be a szerencsés fekvésű szálloda halljába. A szállodának természetesen volt kávéháza, étterme, híresség eként azonban a Gyár (ma Jókai) utcára néző söntését emlegették, ahol a pesti inyencek egybehangzó véleménye szerint a legjobb tányérhúst lehetett kapni: csontos főtt marhahúst forró levesben, bőséges zöldségkörítéssel. Krúdy is sokszor ellátogatott ide, s ha belépett az étteremből a söntésbe átvezető forgóajtón, maga Dökker Ferenc, a szállodatulajdonos sietett megvinni a konyhába a hírt:

— Krúdy író úr van itt!

És a szakácsnő már a legszebb főtt húst készítette a tányérra.

A London szállót ma hiába keressük. Annak a múltbeli oktalan és meggondolatlan várospolitikának lett az áldozata, amely csak bontott, de nem épített. Amely lebontotta a Nemzeti Színházat, de újat nem épí-